

Yêu lắm cơ

Hắn quyết định đi tìm cọc.

Hắn chán rồi! Chán hết rồi!

Chán những cuộc chơi thâm đêm. Chán đám anh em bạn bè chỉ mong hắn vãi rắm để khen thơm. Chán những chân dài chân ngắn. Chán vú giả vú thật. Chán kiểu tình một đêm. Chán mỗi sáng tỉnh dậy, gập mặt vào bồn cầu nôn ọe, tay móc ví... Hắn chán cả cái thế giới giả tạo vây quanh hắn. Hắn đi tìm cọc!

Thực ra hắn cũng đã từng có những mối tình tử tế. Một cô làm bảo hiểm AIA, người Hà Nội gốc. Một cô làm Ngân hàng Vietcombank rất trắng trẻo, xinh đẹp, chân dài. Một cô làm bưu điện Bờ Hồ, con nhà tướng, duyên dáng đến. Nhưng tất cả cũng chẳng ai qua được ba tháng. Bởi vì cô nào cũng quá ham tiền và chưa đủ khôn. Còn hắn thì lại quá nhiều tiền và chưa đủ ngu.

Bước sang tuổi 30, tam thập nhi lập. Lần này hắn quyết tâm sẽ tìm người tử tế. Sẽ yêu tử tế. Sẽ lấy vợ.

Gần một năm tu tỉnh, hắn chuẩn bị hành trang cho một người chồng tốt. Một người cha tốt. Hắn ngoan!

Thế rồi hắn gặp nàng, là hoa khôi trường Đại học Ngoại Giao. Hắn Hợi, nàng Mùi. Là tam hợp. Nàng học giỏi, hiền lành, nhân hậu. Nhà nghèo nhưng rất gia giáo. Từ quê cha đất tổ Hùng Vương ra Hà nội học chưa được hai năm.

Hắn thích nàng lắm. Thích nhất là lối sống cần kiệm. Hắn đã thử cho nàng vài triệu, nàng không bao giờ lấy. Lời ăn tiếng nói trau chuốt, nhẹ nhàng, lịch thiệp. Bố mẹ nàng đều là dân Nho học, dân làm thầy. Nói chung hắn thấy cả nghìn cái tốt, cái đẹp từ nàng. Hắn say như điên. Đi đâu cũng nhớ, ngồi đâu cũng muốn nhanh về để gặp nàng. Nhiều khi ở xa muốn nghe giọng nàng cũng không được.

Nàng không chịu dùng điện thoại. Nàng bảo:

“Các bạn biết nhà em nghèo, nếu em dùng điện thoại sẽ nói em đua đòi”.

Hắn càng thương nàng. Nhưng vì hắn hay phải đi xa, có khi hàng tuần mới về. Nên hắn nài nỉ mãi. Cuối cùng nàng cũng chịu. Hắn tức tốc mua cho nàng một chiếc Iphone 4. Nàng rất biết ý, không muốn cho ai biết, chỉ thỉnh thoảng mới bật máy kiểm tra có tin nhắn của hắn thì gọi lại.

Cuộc tình của hắn đang lặn trên nhưng thì một hôm thằng bạn hắn nói:

“Tao thấy con bồ mày ngồi sau xe đạp thằng nào, trông vui lắm”.

Hắn không tin. Hắn yêu nàng. Nàng yêu hắn. Hắn có BMW để chở nàng. Không lý nào.

“Chắc mày nhìn nhầm”.

Thằng bạn hắn khẳng định:

“Tao có mù đâu. Mày không tin cứ im lặng cài ifile vào máy nó thì biết”.

“Mày điên à? Tao việc đ. gì phải làm thế. Thiếu đ. gì gái đẹp”.

Hắn nói thế nhưng thực ra trong lòng hắn mơ hồ lắm. Tối đó hắn trần trọc mãi rồi sáng hôm sau hắn quyết định làm theo lời thằng bạn. Lén cài ifile vào máy nàng. Hắn vừa làm vừa thấy tội lỗi ghê gớm. Cảm giác y hệt như lần đầu tiên ăn cắp tiền mẹ đi chơi điện tử.

Rồi từ hôm đó, hắn ăn không ngon, ngủ không yên. Nói chuyện với nàng cũng chẳng đâu vào đâu. Hắn như mất hồn. Vẫn ánh mắt đó. Ngây thơ, trong trắng. Vẫn nụ cười thiêu đốt đó, vẫn dáng đi thướt tha kiều diễm đó, vẫn giọng nói êm dịu đó... Sao hắn thấy đầy nghi hoặc.

Mấy ngày thì hắn không thể chịu được nữa. Nhân câu chuyện về lòng chung thủy, hắn vòng vo nói bóng gió với nàng:

“Tính anh rất đơn giản. Yêu thì bảo yêu, không yêu thì bảo không. Bây giờ thanh niên hiện đại rồi. Mà em cũng vậy nhé, khi nào chán anh hoặc là thích người khác thì cứ nói. Anh sẽ không phiền em đâu”...

Nào ngờ nàng vừa nghe đến đó liền òa khóc như mưa như gió...

Hắn hết hồn...

Hắn ân hận quá!

Hắn ăn năn quá!

Hắn giận thẳng bạn hắn quá!

Nàng giận hắn mất một tuần. Một tuần hắn bước đi mà chân không chạm đất. Một tuần tai hắn ù đặc. Một tuần hắn khi nào cũng sặc mùi rượu như vừa vớt lên từ trong hũ. Gọi điện nàng tắt máy. Nhắn tin nàng không trả lời. Đến phòng trọ thì bạn cùng phòng nói nàng về quê. Cũng không ai biết địa chỉ chính xác của nàng.

Một ngày hắn nhắn cho nàng vài chục cái tin. Cái nào cũng ướt nhẹp nước mắt, đầy tiếng khóc ăn năn. Nàng bật vô âm tín. Đến ngày thứ tám, buổi sáng hắn đang thoi thóp trên giường thì giật bắn vì tiếng tin nhắn đặc biệt. Tiếng yêu hắn dành riêng cho nàng. Hắn đã chờ cả thế kỷ.

“Em cố gắng để quên anh đi mà không sao quên được. Muốn về với anh lại nghĩ đến những lời anh nói. Sao anh nỡ đối xử với em như vậy?”

Hắn cuống quýt trả lời.

“Em đừng giận anh nữa. Anh sắp chết rồi đây này. Em đang ở đâu anh đón. Anh nào có ý gì đâu. Em hiểu nhầm anh rồi”.

“Em về phòng trọ rồi. Trưa anh đón em đi ăn cơm nhé”.

Hắn như được hồi sinh. Cắt tóc, cạo râu, nước hoa thơm lừng đi đón nàng. Hắn vui đến mức cũng không cần hỏi tuần vừa rồi nàng ở đâu? Hắn thấy thương nàng hơn, yêu nàng hơn. Hắn thấy nàng đẹp hơn gấp bội. Hắn tin nàng. Mà sao lại có thể có những ý nghĩ đen tối với một sinh linh bé bỏng, một thiên thần trong ngần như thế được.

“Mày thật ngu xuẩn”. Hắn tự nói với mình.

Tấm vải nhung điều lại mở ra. Tình yêu của hắn lại tiếp tục lăn bánh. Trơn hơn! Nhanh hơn!

Hắn không thông báo. Hắn muốn nàng vui vì ngạc nhiên. Hắn tưởng tượng ra cái cảnh nàng đang cặm cụi ngồi học rồi òa lên khi nhìn thấy hắn. Lao ra ôm chầm lấy hắn. Một nụ hôn thật dài, thật phấn khích mùi hơi thở của nàng. Mà không, hắn thích nàng úp mặt vào cổ hắn, cọ cái vành tai lạnh lạnh vào cổ hắn. Để cho cái mũi của hắn tha hồ ngửi ngấu mùi tóc nàng. Hắn thích vậy hơn...

Hắn đến nhà trọ tìm nàng sau một chuyến đi dài với cơ man nào là quà. Quà cho các bạn cùng phòng nàng, quà cho nàng...

Nàng không có ở nhà. Nàng đi chợ. Hôm nay tới lượt nàng nấu cơm. Hắn chia quà cho tất cả. Các bạn cùng phòng nàng tíu tít với hắn. Cô nào cũng khen hắn tốt phước. Có được người yêu thùy mị, nét na, thật như đất. Hắn nghe mà thấy vị ngọt của mật trong tai. Hắn hạnh phúc.

Rồi chợt mắt hắn dừng lại nơi chiếc cốc uống nước. Có một bông hồng nằm trong đó. Một bông hồng không cuống, nổi dập dềnh trong cốc. Hắn nhớ có lần nàng nói nàng không thích hoa hồng. Và lại nàng không phải là tuýp người có thể mua một cành hồng, ngắt lấy bông rồi bày biện như vậy. Phải là một ai khác.

Là ai? Hắn chợt nhớ tới lời thách bạn hắn. Đang miên man, tâm trí hắn đang xiêu vẹo thì nàng về tới. Vẫn ánh mắt đó. Ngây thơ, trong trắng. Vẫn nụ cười thiêu đốt đó, vẫn dáng đi thướt tha kiều diễm đó, vẫn giọng nói êm dịu đó...

“Ôi anh về mà không nói cho em. Anh ăn cơm luôn với bọn em nhé”.

Nàng vồn vã. Vui như một đứa trẻ lên ba. Nàng lướt nhẹ qua hắn, thối vào trong tai hắn một nhúm chữ “Em nhớ anh lắm”.

Thế là hắn quên hết. Hắn lâng lâng, phiêu bồng. Hồn hắn cứ nhún nhảy, cứ ngoi lên, cứ đụng đụng vào trần nhà như một chiếc bóng bơm đầy khí Hydro. Hắn giơ tay vút xuống. Hồn hắn ngoi lên. Hắn dùng hai tay, ghì cả người vút xuống. Hồn hắn vẫn ngoi lên. Hắn buông. Hồn hắn xuyên qua trần nhà. Sợ hắn thấy bê tông xám xịt. Thấy sắt thép đen ngòm. Hồn hắn vẫn ngoi lên.

Bỗng khực!

Hồn hấn đứng im. Sợ hấn ngơ ngác! Mắt hấn nhìn thấy nàng len lén hất chiếc cốc nước vào sọt rác. Sợ hấn thấy bông hoa hồng giấy giữa trong đó. Tình yêu của ai giấy giữa trong đó. Sợ hấn ngơ nguây, rồi giấy giữa theo. Hồn hấn vụt rơi tọt xuống nền nhà, đè vào đồng nghi ngờ đang lớn lên.

Nàng vẫn hồn nhiên, vẫn thánh thiện, vẫn véo von. Nàng rót cho hấn một cốc nước mới cũng không thềm tráng cốc. Hấn nhâm nhi ngậm nước. Sợ hấn thấy có mùi lãng mạn. Sợ bảo “Mùi tình yêu”.

Hấn không phản ứng. Hồn hấn vẫn còn đang lóp ngóp trong đồng nghi ngờ. Hồn hấn lồm cồm bò dậy. Đồng nghi ngờ ghé chân. Hồn hấn lại ngã xuống. Lại lóp ngóp! Rồi hồn hấn cũng lết được vào trong hấn. Hấn choàng tỉnh. Cốc nước trong tay đã đổ xuống sàn nhà hơn nửa. Sợ trốn đâu mất tiêu. Hồn cũng chẳng thấy. Mắt hấn thấy nước, thấy nền nhà, thấy nàng ngơ ngác.

Tai hấn nghe giọng nàng. Vẫn êm dịu. Vẫn nhẹ nhàng. Vẫn ửng ngằn thánh thiện.

“Anh mệt à? Ghé lưng nghỉ tí đi, nấu cơm xong em gọi anh dậy ăn”.

Hấn đặt cốc nước xuống bàn. Chống hai tay lên gối, cổ đứng lên. Nặng quá! Hồn hấn xuất hiện, lù lù, nặng trĩu. Hấn lê lết công hồn đến chiếc giường. Cách có mấy bước chân mà hấn thấy như đi bộ lên đỉnh Yên Tử. Hấn ngã lưng xuống giường. Sợ hấn xuất hiện. Sợ hấn nói “Cái điện thoại”. Sợ hấn nói “ifile”. Sợ hấn nói “Xem đi mà”... Hấn bảo “Không đời nào”. Hấn bảo “Thế là hèn”...

Tay hấn lần tới chiếc rương để đầu giường. Nơi để cái Iphone của nàng. Hấn bảo “Không được”. Tay hấn ngập ngừng. Sợ hấn bảo “Nàng đang nấu cơm, không biết đâu”. Tay hấn lại lần. Hấn buông xuôi. Sợ hấn cười. Sợ hấn an ủi “Không có gì thì tốt. Không có gì thì để lại chỗ cũ. Nàng không biết đâu. Vẫn yêu thôi mà”.

Tay hấn đưa chiếc Iphone ra, bật máy, mở ifile, lần tin nhắn... Mắt hấn nhắm nghiền. Sợ hấn kéo mí mắt ra. Hấn thấy chữ “Yến”. Yến là cô bạn thân nhất của nàng. Yến học trường Ngoại Ngữ. Mắt hấn lại nhắm. Sợ banh hấn mắt hấn ra... Mắt hấn nhòa đi... Sợ đọc tin nhắn:

“Đ.m thằng này ngu lắm mà ạ. Tao cứ lo vừa rồi trốn đi với thằng Hùng một tuần về nó bỏ. Không ngờ nó còn yêu hơn. Mua cho tao bao nhiêu quà. Để tao lừa nó mua cho tao con SH xong tao tính bài chuồn. Nhiều khi ngồi sau xe đạp thằng Hùng đi. dám ngừng mặt lên...”

Tai hẳn có tiếng ong vò vẽ lẫn tiếng nàng da diết “Đờ mệt chưa anh? Dậy ăn cơm nào. Yêu lắm cơ!”.